

I. Středa!

Na scénu vpadnou studenti se svými kufry a zavazadly. První Norman (s elegantním kufříkem), rázným krokem a s nadšeným úsměvem na tváři napochoduje doprostřed jeviště, kochá se pohledem na diváky a zhluboka dýchá čerstvý vzduch. Jen o nepatrnou chvíli po něm na scénu vejde Lawrence (s praktickým ruksakem). Postaví se vedle Normana zprava, podívá se na něj, skepticky pak pohlédne do diváků, jako kdyby hledal, na co se Norman tak poťouchle usmívá. Spolu s Lawrenceem vejde i Rosemary (s miniaturním batůžkem) a Frederik (s ohromným kufrem), Frederik s bázlivým výrazem zamíří vlevo dozadu ke krbu, Rosemary přejde zleva vedle Normana, též je nepřesvědčena. Ta jde ale pomaleji, cestou si prohlíží interiér.

Rosemary (krátce přehlédne diváky a konstatuje hlasem úsečným a opovrhlivým, přímo kontrastujícím s Normanovým nadšeným výrazem): „Žumpa.“

Norman (furiantsky se ohradí): „Nechci slyšet žádné stížnosti, Rose!“ *popojde pár kroků vpravo, na místo odcházejícího Lawrence, který mu vezme kufřík. Rozvášňuje se* „Je to tu trochu... neprosvětlené, ale v podstatě útulné, romantické a rustikální.“ *náhle ukáže před sebe na zem a zúčastněně křikne* „Pavouk!“ *Norman mocným dupnutím cosi zašlápne.* „Mrcha.“

Frederik (přejde vedle Rosemary, bázlivě): „Mně se tady nelíbí...“

Lawrence (už když se Norman ohradil, opustil své místo a přešel dozadu ke stolu, blahosklonně-ironickým tónem): „No, Normane, já přímo neříkám, že jsi nám vybral prohnitou díru na spadnutí, ze které je te do nejbližšího lontu půl dne svižné chůze lesem, ale...“ *Lawrence během repliky složí ruksak na stůl, položí k jeho nohám Normanův kufřík a vyklepe polštář na židli, popř. tapisérii, načež se zadusí v záchvatu kašle.*

Rosemary (doplní Lawrence, definitivně): „... žumpa.“

Norman (popochází sem a tam vpravo, mluví do diváků, gestikuluje, poučuje ale v dobrém, pobaveně): „To je najednou komentářů! Řekli jste: ‚sežeň barák, budeme se učit na státnice‘, sehnal jsem barák.“ *obrací se konkrétně k Lawrenceovi* „Kdyby byla hned vedle hospoda, to bychom se toho, milý Lawrence, moc nenaučili. To je tak nějak pointa naší výpravy, uznej.“ *Zakončí s rukama založenýma na prsou a pohledem do diváků.*

Lawrence (ztěžka usedá na židli nejvíce vpravo, není tedy za stolem, věnuje se svému): „Uznávám.“

Rosemary (nekompromisně, rozhorleně): „Říkám, že je to žumpa!“ *přejde si víc dozadu doprostřed, nelibě se rozhlíží po interiéru* „Jak se tu máme učit?“ *až se do sytosti vynadívá, usedne nakonec na židli vedle Lawrence, takže je tak nějak uprostřed stolu.*

Norman (rozvášňuje se, je to básník! Přejde si přitom doprostřed, nahoru): „Nikoliv žumpa – palác! Tichý a inspirativní palác moudrosti, tady se nám bude učit jedna báseň! V devatenáctém století tu žil a tvořil slavný německý filosof!“

Frederik: „Který?“ *Frederik doposud rekognoskoval terén, držel se přitom víc vlevo. Nakukoval za kulisy, snažil se nahlédnout pod jeviště (jestli se tam neschovává příšera), svůj*

kufř odložil před levou čelní nohu stolu. Skončil u krbu (zleva obrazu), odkud také pokládá svou otázku.

Norman přejde k Johannově portrétu. Ze zákulisí, pln očekávání, vyjde Johann, postaví se úplně vlevo nad schůdky a se samolibým výrazem čeká na své uvedení.

Norman (*dramaticky odhaluje to tajemství*): „Tenhle. Ten...“ *náhle se zarazí, zkouší to jinak* „No, jak napsal tu knihu o... Jmenoval se... Wilhelm nebo Gottlieb... To je jedno.“ *Přejde si s tím víc doprostřed, nakonec zůstane stát se založenýma rukama a trochu se mračí, lehce rozmrzen.*

Johannovo nadšení klesá s Normanovou neschopností, nakonec otráveně mávne rukou a zaleze zpátky. Frederik znepokojeně pozoruje karikaturu na zdi.

Frederik (*obchází půlkruhy kolem portrétu*): „Ten portrét se mi nelíbí! Zdá se mi... jako by mě sledoval očima, kamkoliv se hnu!“ *podarilo se mu vystrašit sám sebe, s naléhavou prosbou na ostatní* „Sundejme ho!“

Lawrence (*uklidňuje jej, zatímco si připravuje své hulení*): „Nebud' strašpytel, Freddy. Je to jen obraz.“

Frederik (*on a strašpytel? V žádném případě! Rázně se ohradí*): „Frederik! Jmenuju se Frederik.“

Lawrence (*whatever*): „No jo, jak chceš.“ *směrem k Normanovi, ale soustředěn na svou práci* „Tak co teď, Norme?“

Norman (*rozhodně, tvář se mu poněkud projasňuje*): „Teď si vybalíme.“

Rosemary (*už delší dobu si vybaluje batůžek, zvláště knížku/y*): „Já už balím.“

Lawrence (*teprve v tuhle chvíli by mělo být poznat, že pracuje na jointu, dá to nějak výrazně najevo*): „Já taky.“

Norman (*plynule naváže, s replikou schází dolů, až skončí někde vpravo uprostřed*): „... a pak počkáme na správce. Nepřicházel, když jsme klepali, ale někde tady bude. Haló?“ *volá do diváků*

Frederik (*nové nebezpečí!*): „Správce? On je tady někdo s námi?“ *Rozhlíží se kolem sebe, v marné snaze vidět všemi směry se otočí kolem dokola*

Norman (*pomalou přejde spíš vlevo, vyjmenovává, potěšený, jak to všechno dobře naplánoval*): „Mh-m. Podle brožury máme zajištěná lůžka, teplou vodu, polopenzi a sluhu.“ *Zůstane stát se spokojeným úsměvem na tváři.*

Lawrence (*přestává balit, nevěří svým uším*): „Proboha... kolik nás to bude stát?!“

Norman (*úsměv mu náhle zmizí z obličeje, skloní hlavu a mluví dramaticky potichu*): „Překvapivě málo. Popravdě celé ubytování bylo... podezřele levné!“

S posledními slovy Norman vrhne hrůzyplný pohled do hlediště, zbylí tři studenti se s vystrašenou grimasou podívají jeden na druhého a ozvou se dramatické tóny Druhých houslí, jež udělají krátkou otočku na schůdcích. Pak zase vzápětí všichni přecházejí do svých předchozích poloh.

Rosemary (*civilně, drama jako by nebylo*): „Taky za takovou žumpu...“

Lawrence (*už ho to otravuje*): „Rosemary, dej s tím pokoj. Stalo se, stalo, pár dní tady přežijeme a už nikdy nenecháme Normana nic domlouvát.“ *Norman se mu teatrálně ukloní.*

Frederik (*náhle sebou trhne*): „Slyšeli jste to?!“ *Přechází do popředí*

Rosemary (*odsekne, čte si*): „Ne.“

Frederik (*fatalisticky, popochází doprava*): „Něco se k nám blíží... něco... hrbatého!“

Čtveřice studentů se zadívá doprava, Frederik s hrůzou v očích, Norman nakukuje přes něj, Lawrence s Rosemary s hluboce naklánějí přes stůl. Ozývá se pekelný chechot a Hugo, s nožem a brouskem, přichází. Nicméně, zleva.

Hugo (*pro sebe*): „Heh-heh! Hosti přišli!“

Rosemary s Lawrencem rychle dopadnou zpět na své židle, Norman se rázně otočí, Frederik se mu vystrašeně skrčí za záda, chytí ho za ramena.

Norman (*sykne bokem*): „To bude on!“ *nejistě, s mnoha pohledy zpět ke svým druhům (Frederikovi)* „Vy jste... éé... místní majordomus?“

Hugo (*temně, pomalu, hluboce k divákům*): „Já jsem Hugo!“ *zůstane se potměšile culit do diváků s pohledem psychopata*

Norman (*nejistě*): „Ah. My jsme...“ *pokusí se k němu učinit krok, nicméně s Freddyem na zádech to není moc snadné. Nakonec se ale trhnutím přeci jen vymaní z jeho sevření a přejde k Hugovi. Mluví k němu, jako by střílel naslepo* „... nájemníci? Že prý tu s námi počítáte psali z města? Že nás ubytujete zoufalé filosofy?“

Hugo (*pořád se dívá do diváků*): „Heh-heh!“

Frederik (*nepřirozeně vysokým, úzkostlivým hlasem*): „Normane, můžeš, prosím tě?“

Norman (*omluví se Hugovi*): „Omlouvám se.“ *přejde k Frederikovi* „Copak, Freddy?“

Frederik (*pohorší se, čímž z něho opadne trochu úzkosti*): „Frederiku. Frederik. A nepřijde ti takový... divný?“ *Hugo zatím začne s výrazem maniaka brousit nůž. Frederik pokračuje, hledá správná slova* „Takový... jako když uprchlý z ústavu pro narušené?“

Norman (*nerozumí jeho obavám*): „Co se ti na něm nezdá? Mně přijde oukej.“

Hugo (*v reakci na jeho slova vyhláší v obecnou známost, bez velkých emocí konstatuje očividně*): „Zabiju vás.“

Norman (*vítězoslavně na něj pokyne, pak si ale uvědomí, že je něco špatně, pomalu otočí tvář od Frederika k Hugovi*): „Pardon, říkal jste něco?“

Hugo si tiše brousí, zavrtí hlavou, on nic, on muzikant.

Norman (*pokračuje směrem k Frederikovi, položí mu ruku na rameno*): „Vidiš. Podle mě se klidně můžeme...“

Hugo (*zvesela*): „Zabiju vás!“

Studenti se po něm znovu poohlédnou, pouze Norman zavře oči a sklopí hlavu s větou odumřelou na rtech. Chvilka ticha, Hugo si brousí.

Norman (*zkusí to ještě jednou*): „Jak jsem říkal...“

Hugo (*téměř rozpustile*): „Zabiju!“

Norman (*prudce se k němu otočí, afektovaně*): „Co?“

Hugo (*hbitě mu odpoví, udělá přitom gesto prstem á la Danny Torrance*): „Redrum!“

Lawrence (*už toho má tak akorát, prudce vstane*): „A dost!“

Norman k Hugovi podezíravě přejde zprava, Lawrence k němu nasupeně přistoupí zleva, stojí u něj velmi blízko z obou stran, zpříma mu zírají do obličeje, čekají. Hugo znervózní, přemáhá v sobě nutkání něco říct. Chvilku to trvá. Nakonec Norman přilije poslední kapku.

Norman: „Říkal jste...“

Hugo (*vybuchne v amok, střídavě se obrací k jednomu a druhému, oba od něj trochu odstoupí*): „Zabiju vás! Zabiju, zabiju, zabiju! Zabiju vás, jak vás ještě nikdo nezabil!“ *prudce oddechuje.*

Lawrence (*vyfoukne na Huga dým svého jointa, ohlédne se s replikou k divákům*): „Huuustý! Je to magor!“

Norman (*zamyšleně*): „Neřekl bych magor.“ *rozjasní se mu tvář, nadšeně* „Copak to není jasné? Má tourettův syndrom, chudák!“

Hugo (*rychle na něj zašteká*): „Tebe zabiju prvního!“

Norman (*vítězoslavně na Lawrence*): „Vidiš?“

Lawrence (*opatrně připustí*): „No jo, máš asi pravdu.“ *Pokrčí rameny a jde si sednout zpátky na své místo. Vyžene přitom zpoza své židle Frederika, který zalezl pod stůl.*

Norman (*praští ho kamarádsky do hrbu, až poskočí*): „Tak, pane Hugo, už jsme tady, sláva nazdar.“ *zamne si ruce* „Máte pro nás připravené pokoje? Byli bychom se ubytovali.“

Hugo (*živě zareaguje, s mnoha úlisnými úklonami*): „Pokoje, mám. Krásné čtyři pokoje pro krásné čtyři mládence!“

Rosemary pobouřeně vystartuje, vstane, ale Lawrence ji chytne za rameno a usadí.

Lawrence: „Tak paráda...“

Hugo (*s libostí vypočítává*): „Jeden s výhledem na psí hřbitov, druhý ve staré laboratoři, třetí hned vedle mučírny a v posledním se za nejasných okolností ztrácejí papuče.“ *a opět uvrhne maniakální pohled do diváků*

Frederik (*vykoukne zpod stolu a trucovitě zakvičí*): „Já na hřbitově nespím!“

Norman (*rozvázně, zatím co Huga manévruje z pokoje, jako by uklidňoval blázna*): „Víte co... nechte to plavat. My se utáboříme tady. Vůbec se s námi neobtěžujte.“

Hugo (*potutelně*): „Půjdu připravit malé občerstvení...“ *S temným úsměvem vrženým do publika odejde ze scény.*

Norman (*obráti se s úsměvem ke kolegům*): „Příjemný pán.“

Ze zákulisí se ozve Hugův ďábelský smích. Studenti se leknutím trochu nakrčí. Hned se uvolní, Norman chce něco říct, ale to ze zákulisí zaburácí Druhé housle a studenti se skrčí znovu. Pak nic.

Frederik (*vylézá zpod stolu, oprašuje se, je trochu naštvaný*): „Normane, mně se tady vůbec nelíbí! Pojdme se na státnice učít do hospody jak normální lidi!“ *přesune se na levou stranu stolu.*

Rosemary (*rázně*): „A tak to ne. Když už jsme se sem trmáceli, tak tady zůstaneme.“

Norman (*jde k Freddymu, chytá jej za rameno*): „Prosím tě, Freddy, nešir paniku. Nic se nám nestane.“

Frederik (*s nadějí*): „Myslíš?“

Norman (*s rázným gestem, které zdůrazní několika kroky směrem vlevo*): „Tedy jsem! Lawrenci, podpoř mě.“

Lawrence (*vstává, hodnotí, jde před stůl, rozhlíží se*): „Mně se tu líbí... Má to tady takovou správně ujetou atmosféru. A těch krámů všude!“ *náhle si všimne mečiku vlevo u krbu, nadšeně* „Hele! Cool! Na...“

Rychle podá jointa Rosemary, která vůbec netuší, co s ním. Sledován Frederikem i Normanem si jde pro mečik, nadšeně si prohlíží jeho čepel. Pak s ním náhle začne velmi agresivně šermovat do vzduchu, s urputností malého dítěte. Nebezpečně blízko Normana.

Norman (*okřikne jej poté, co mu málem vypíchne oko*): „Prosím tě, polož to! Nevíš, v kom to bylo.“

Lawrence si ho pramálo všímá, ale jde zasednout na konec stolu i se svou novou hračkou a zálibně si mečík prohlíží. Bere si zpátky joint, který mu doposud Rosemary neochotně držela.

Norman (*jakmile konstatuje, že je vše v pořádku, popojde si dolů na stupínek poněkud vlevo a začíná se vžívat do role vůdce*): „Takže jestli už jste zcela hotovi se stěžováním, fňukáním a blbnutím, udělám nám bojový plán. Nejsme tu pro legraci, jsme tu studijně.“ *velitelsky* „Vyhlášuji konec prokrastinace!“

Lawrence a Rosemary a Frederik: „Audeamus!“ *Své audeamus všichni unisono doprovodí gestem, v němž zvednou pravou ruku s ukazováčkem zapíchnutým do nebe. To je takzvané „audeamus gesto“.* *Frederik si jde sednout na nejbližší židli, tj. na levou nejkrajnější.*

Norman (*rázně odsekává rozkazy, chodí u toho sem a tam, dole k prostředku jeviště a zase zpátky na okraj*): „Knižky vytáhnout teď – máme ještě pár chvil světla. Spát se půjde brzy! Vstávat se bude brzy! Pak se budeme učit. Pak oběd, studium, kondiční výlet, studium a následují společenské hry s filosofickou tematikou...“

Lawrence (*s mírným nechutenstvím jej sleduje, pak si povzdechne*): „Asi náročné dětství...“

Norman zakončí své plánování vprostřed jeviště v pozici Viléma Dobyvatele s jednou nohou na stupínku a levou rukou v bok, zahleděn na Stirnerův portrét, zbytek si kolem stolu vytahuje knihy a čte si v nich. Chvilí se nic neděje. Vstupuje Hugo s tácem jídla a sklenicí vína.

Hugo: „Heh-heh. Podává se večere... Ujišťuji vás, že na ni do smrti nezapomenete! Je přímo... smrtelně dobrá! Heh-heh!“

Norman (*opouští pozici Viléma Dobyvatele*): „Oh, pan Hugo. To byl fofr.“

Hugo (*přejde k Normanovi, hlavu hluboko, tác vysoko*): „Pháááne...“

Norman (*zdvořile jej s gestem odmítne, přejde si ke krbu a zamyšleně zůstane stát zahleděn na portrét*): „Děkuji, já nemám hlad.“

Hugo je zklamán, párkrát se smutně ohlédne po Normanovi, zatímco se přesouvá k Frederikovi. Otočí se k němu, hlava hluboko, tác vysoko.

Hugo: „Pháááne...“

Zneklidněný Frederik rychle vstane a rázným krokem odpochoduje (zadem) na druhou stranu stolu. Hugo jej však následuje, takže stůl zase obejde (předem) a rychle odpochoduje téměř až na konec jeviště (vlevo). Celou tu dobu má vytřeštěné oči a bledý obličej, nicméně nevydává žádný zvuk.

Hugo (*moc nerozumí tomu, co se děje, chvílku nevěřicně sleduje mizejícího Frederika, pak se obrátí na Lawrence, u kterého stojí. Hlavu hluboko, táč vysoko*): „Pháááne?“

Lawrence (*přísně, s podezřením hledí na táč*): „Co to je?“

Hugo (*divákům*): „Překvapení... heh-heh!“

Lawrence (*s rostoucím hněvem*): „To je maso?“

Hugo: „Samozřejmě.“

Lawrence: „Vypadám snad jako vrah?! Jedeš s tou mršinou, ty řezníku?“ *Chápe se mečiku, zahání Huga na druhou stranu stolu k Rosemary. Nasupeně usedá.*

Hugo (*už vůbec neví, je takřka nešťastný*): „Tak... aspoň víno? Phááání?“ *Nabízí víno Rosemary, která je k němu teď nejbliže.*

Rosemary (*á la Bela Lugosi*): „Nikdy nepiji... víno.“

Hugo smutně popojde dolů doprostřed... pak si dá sousto své večeře, napije se ze sklenice, zakroučí hlavou a odejde pryč. Míjí přitom Frederika, který se mu vyhne tím nejširším obloukem, usedá zpátky na svou židli, založí ruce a vzdorovitě se tváří, jako kdyby nic. Norman se přesune dolů, založí ruce na prsou a v nabubřelé pozici civí do diváků. Chvilí to trvá, pak vchází Johann. Stoupne si zprava vedle Normana (obejde jej zadem), zparoduje jeho pompézní postoj, pak mu zamává před očima rukou.

Johann (*výsměšně*): „On mě nevidí.“

Přejde si z druhé strany (obejde jej předem), udělá na něj dlouhý nos.

Johann (*řve mu z blízké vzdálenosti do obličeje*): „Tvoje matka je zmalovaná jezabélie a tvůj otec smilní s existencialisty! Ani mě neslyší...“

Norman náhle vykročí skrz Johanna, málem jej srazí. Jde rozdělat oheň do krbu.

Johann (*volá za ním*): „No tohle, hulváte!“ *divákům, pln emoci* „Nemají žádné vychování, ti dnešní studenti filosofie. Myslí si, že spolkli všechnu moudrost, protože vás umí urazit v pěti mrtvých jazycích! A přitom čím víc toho namluví, tím méně toho řeknou.“ *přechází po celé délce jeviště doprava* „To není jak za nás. My tolik nežvanili.“ *zastaví se, pedantsky poučuje* „Pamatujte – všichni slavní němečtí filosofové hodně psali, ale skoro nemluvili.“ *dotčeně se ohradí vůči neexistujícímu nařčení ze lži* „Je to pravda!“ *pokoutně ukáže za sebe na studenty, svěří se divákům* „Možná kdyby tihle méně kecali a víc poslouchali, mohlo to všechno dopadnout úplně jinak.“ *úkosem se na ně otočí* „Podívejte se na ně, chytráky. Tak to s nimi bylo celý večer.“ *přejde si zpátky úplně vlevo* „Ještě chvíli si žvanili, četli v těch takzvaně filosofických knihách...“ *ukáže na Normana* „tam tomu expertovi se konečně podařilo rozdělat oheň v krbu...“ *Norman se po Johannovi ohlédne, s pramalou láskou ve tváři, podívá se zpátky na krb, chvíli je bezradný, pak zpoza krbu vytáhne namalovaný oheň. Omluvně pohlédne do diváků, pokrčí rameny a umístí oheň do krboviště.* „No a nakonec se unavili,“ *studenti se naráz rozezívají* „všeho nechali,“ *ti, jež mají v rukou knihu, zavřou knihu a počnou se protahovat, vstávat, přecházet doprostřed*

jeviště „vyčistili si zuby... Vyčistili si zuby, říkám!“ *všichni rychle vytáhnou kartáčky a čistí si zuby, dokončí shromažďování vprostřed jeviště* „... pak ten jeden zavelel...“

Norman: „Hejááá... hup!“ *s Normanovým „hup!“*, *všichni odhodí kartáčky. Bud' ke klavíru nebo do diváků, ale každopádně pryč z jeviště.*

Johann: „... a potom se uložili tak, jak to všichni studenti na světě považují za nepohodlnější.“ *velmi rychle studenti spadnou na sebe do jedné kompaktní hromady. Chlapci se zapletou dohromady do nějaké twister polohy, ze které budou trčet ruce a nohy, pouze Rose leží nepatrně stranou, jako mumie* „A šli spát.“ *popojde si doprostřed ještě víc k divákům, jako kdyby jim chtěl říct něco důležitého, stupňuje napětí. Ze zákulisí se šotkovsky přikradou Druhé housle.* „Přitom, kdyby dávali jen trochu víc pozor, kdyby byli jen o trochu víc vnímavější k tomu, co se děje kolem... mohli si už během první noci uvědomit... že jsou ve smrtelném nebezpečí!“ *významně pokývá hlavou a odšourá se pryč. Sotva mine Housle, ty spustí své dramatické staccato. Pak odejdou pryč.*

Míjí se s Dívkou s kartónem, která oznamuje divákům, že začíná noc první...